

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

26 MAART 1930 - No. 26

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

LENTE-VOORBODEN

Brieven van Dré

Ulvenhout, 17 Mrt. '30
Menier.

Wa ruurt ie z'nen stèèrt ee, d'n Mèèrt. Wipselturigas'nwefke! 't Eéne memènt haal z'ow aan mee 'n wermte van 't zonneke, da ge 'r gek van worren zou, da-d-et begint te kriebelen in

oew botten en 't aandere memènt giet ze 'nen ijskouwen does over oew sallemaander mee hagelen sneeuwbuien, da ge staat te kijken as 'n hondje da-d-op z'n verjaardag ziek wordt! Mee 't gevolg — zoo is da mee de wefkes — da ge 't volle gelag betalen kunt. Waar ik dan ok druk aan doende ben.

Ge mot weten, da 'k mee al die wipselturigheid 'n griepke-n-oggelopen eb, 'n griepke, amico, dat er in z'n soort mag zijn, jonk! Keb 't snot as 'n heele kooi mee kiepen tegelijk! 't Is nie bijgedweild te krijgen.

Nou 'k 't over dweilen eb — da mot ik oew dan toch eerst effe vertellen — hedde gelezen dat de Ollaandsche fassisten mot emmen? En dat d'r blad: „D'n Bezem” 'nen konkerent ee gekregen?

Da zit zoo, as 'k 't goed begriip.

Alles wa fassist is, *bezemt*.

'k Wil daarmee zeggen: 't blaaike d'n *Bezem* is 't zieltje, 't middelpunt van d'Ollaandsche Moeskes. En nouw zijn er lejen uitgetrokken, mee mot — om in d'n stijl te blijven: d'r zijn wa-d-haren uit den bezem gevallen — en die uitvallers richten nouw 'n nuuwe kraant op. Da's dus allemaal dik, dik in orde. Elke pertij ee recht op z'n eigen scheuring, ok die van de Moeslienikes-in-mieniejatuur-uitgave. Maar die tweede kraant kan netuurlijk nie *bezem* hieten! Krijde wèergaren mee al die vegers. En as ik nouw goed ben g'infermeerd, dan zal da nuuwe blaaike gedopt worren: „De Dweil”. Da's *sappiger* ok! Eerst hadden ze nog gedocht over: „de Stofzuiger”, maar bij de stemming over d'n naam waren er meer liefhebbers veur dweilen dan veur zuigen. 'k Wed da ge dit nuuwke nog nergeraans

gelezen hèt — 't is dan ok 'n *gloednuuw* nuuwke, wa ge van de meeste kraantenuuwkes nie zegen kan; om de dood-simpele reden dat er dik-kels gin zovel blad-zijen krantenuuws gebeurt — en daarom magde wel in allebei oew haandjes vrijven da g'op zo'n manier aan da *dweiltje* ben gekomen veur oew abbe-nees.

Maar ollee, da witte dan en ik koom weer trug op m'n eigen gedweil. Amico, keb nooit geweten dat er nog zóó-veul in mijnen kop zat!

Emmers, jonk, emmers!

Vollegens Trui, die ier altij doktert — net zoo goed over de zieke vèrkens as over de rest — vollegens perfester Trui dan, is da-d-eel goed veur me. „Koom 't los!” — zee ze. „Waant” — zoo orakelde ze, „as 't vast bleef zitten...”

„As 't vast bleef zitten,” viel 'k ze in d'r rede, „as 't vast bleef zitten, mensch, mocht ik wel 'n test emmen as 'n ringelwater-ton!”

„En toch mot 't los,” dreinde Trui deur, die nouw nooit 's uit 'r eigen mijn 't leste woord zal gunnen, nog nie al ben ik zoo broerd dat de sterrekes veur m'n oogen staan te fokst-rotten.

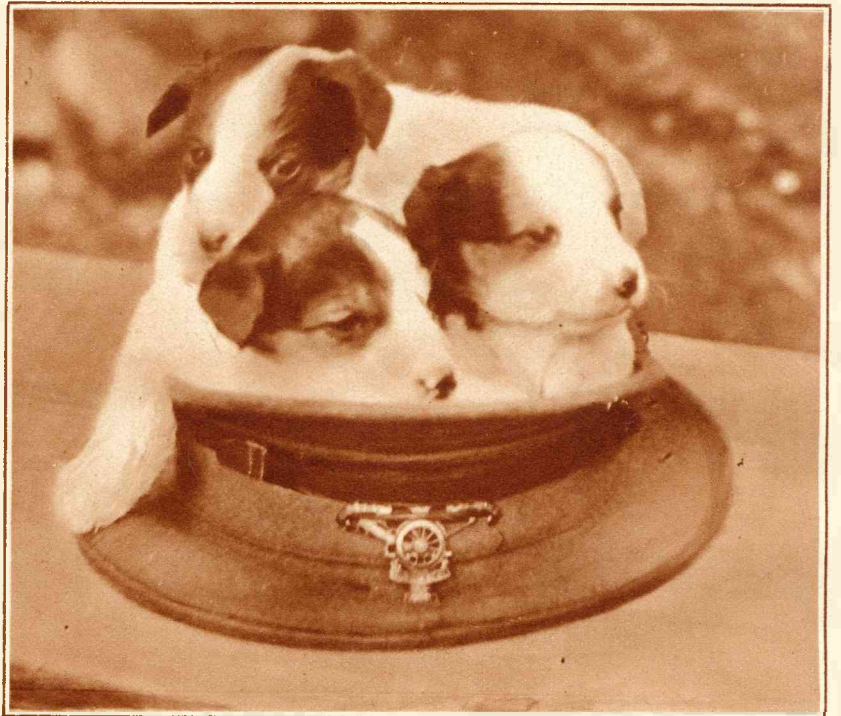
„En 't mot tóch los; al die vulligheid mot oew lijf uit!”

„Trui” — viel ik uit, „ziet da ge wegkomt mee oew gezeever of...” en verdaaid amico, *kad 't oor al vast*. As ze 'm nie rap gesmeerd was, h'àk ze mee da mesjien van onder m'n bedstee naar d'r kaanten muts gesmeten!

Waant as ge daar legt weg te drijven van de hitte deur die koors, nouw jonk, dan hedde al meer as genogt aan oew eigen te stellen. Dan kunde nikske meer emmen aan oewen lekken kop die geregeld lopt as 'n kraantje.

't Is me-n-ok 't wirke wèl!

De wind sta zoo nouw en dan in de schouw te fluiten en te razen da-d-et kachelpotje-n-r 'n

Er gaan veel makke hondjes in een klein hokje.

klúrke van krijt asof 't verlegen wordt. Dan ziede z'n vuurrooie klúrkes laankzaam óp-komen. Dan trek 't rood er deurhenen as 'n vetvlek op 'n stuk kraant.

Dan rollen de wolleken as vachten zoo dik, al deur d'n hemel. Dan tuimelen die klodders as modder zoo zwart woest over mekare. Troebel en donker wordt dan d'n dag; in huis wor 't haardstikkedonker. En 't vurige potje van ons plattebuis en 't hartje van gloeiing daaronder da schemert er dan op d'n düstren grond of ge leeft in d'n donker veur Kerssemus!

Dan giert er d'n wind deur de spleten. Dan ketsen de hagelkiezeltjes teugen de ruiten en over de pannen van 't dak. Die rollen dan rauschend naar benejen en springen kwiekskes van d'n harden grond en rollen verder weer in kuiltjes en in putjes, gegraven deur de kiepen, deur d'n Blek en de katten.

't Is me-n-'t wirke wel!

't Is me wa te zeggen as ge mee zo'n snot-kwaaltje aangemokt bent.

Kernijnenooogen hè'k, zoo klein en zoo rood zijn ze; 'nen kokkerd as 'n kroot, gezwollen en rood as ie is van 't gesnotter en 't dweilen. En as verroest pinnekesdraad stikt ieveraans m'nen baard in laange stekels uit m'nen kop, waant scheren kan nouw nie. Dan haal ik de allerleste vellekes van m'nen muil. As 'k nouw vertel da'k nog 'n paar pústen laanks m'nen mond eb van de koors, ollee, dan hoefde nie te vragen wa veur 'n schoon stilleven dat er daar op Ulvenhout in de bedstee leeft.

'k Vuulde me vandaag 'n bietje lochter. „Trui,” vroeg ik, „gif me-n-'s 'n stukske pampier en 'n potlooike en 'n ouwe kraant om m'n pampier óp te leggen, dan za'k perbeeren 'n briefke naar m'nen amico te potlooien.” En zoo leg ik jouw nouw te schrijven, jonk. Maar 't is effetief akkrebatenwerk, om zoo te krispedeeren.

En daarom: ge mot 't deus week maar mee 'n klein briefke stellen, horre.

Waant as 'k nog laange zoo blijf potlooien-op-'t-slappe-koord, dan schiet dalek m'nen erm uit de kom en krijg ik er nog 'nen stijven nek bij ok.

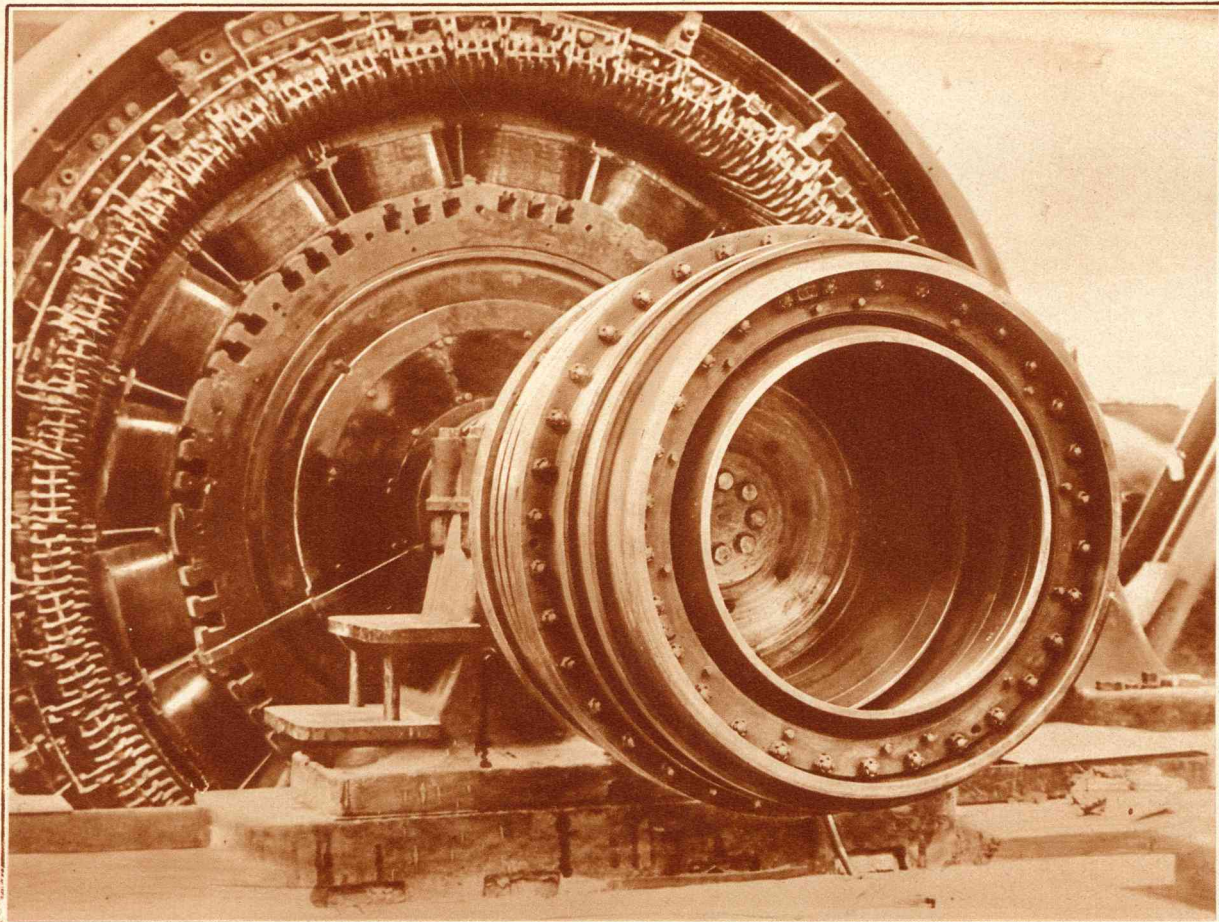
Olee, ik gaai er dus maar afscheien.

En kwak ei daliik maar 'n paar braandewijntjes teugenaan; da's 'n resept van Trui. En laat ik oew zeggen: baat et nie dan schaa et nie en help et nie teugen de griep, dan is 't altij nog goed teugen de wúrmes!

„Aanneme Trui, een braandewijntje-zonder!”

Amico, veul groeten van d'n perfester en as altij gin horke minder van oewen toet a voe

DRÉ.

Techniek — Een enorme generator voor een pompinstallatie in Niederwartha, een product van Duitse machine-techniek.

De gevaren van de Poolzee. Beter dan een lange beschrijving geeft deze foto een indruk der gevaren, die een schip in het ijs der Poolstreek bedreigen.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Ik zou zoo'n hooge vergoeding immers heel niet van u aannemen," verklaarde hij, „als ik de som had liggen. Maar ik moet het bedrag eerst zelf leenen en zal bij den tegenwoordigen geldnood daarvoor zeer zeker een hooge rente moeten betalen. Morgenochtend om negen uur zal ik de twaalfduizend mark bij u brengen, vroeger is het mij met den besten wil van de wereld onmogelijk."

Krauze, die er op gerekend had, Breslau dien dag nog te kunnen verlaten, was vreeselijk teleurgesteld; maar nadat hij eenmaal had gezegd, het geld pas den volgenden middag noodig te hebben, moest hij wel tevreden zijn met Saling's belofte, ten einde het wantrouwen van den kleinen man niet gaande te maken en daardoor de hulpbron voor zichzelf te verstoppen.

Maar toen de vreeselijke angst der laatste uren voorbij was, voelde hij, dat hij vermoeid en hongerig was. Niets vond hij echter zoo afschuwelijk, als zich vandaag door de oude Mina te laten bedienen, dus keerde hij niet dadelijk naar huis terug, maar begaf zich naareen afgelegen restaurant, waar hij een middagmaal en een flesch wijn bestelde. Omdat hij anders geen drinker was, had het druivensap op zijn overspannen zenuwen een opwekkende uitwerking, die hij weldadig gevoelde en hem deed besluiten, om die eerste flesch nog door een tweede te laten volgen. Er was immers thuis niets meer voor hem te doen dan het vernietigen van alle sporen, waarvan de ontdekking hem ongelukkig moest maken, en omdat hij voor dit lichtschuwe werk toch de stilte van den nacht moest afwachten, had hij volstrekt geen haast, om naar huis te gaan.

De duisternis was ingevallen, toen hij eindelijk

met een zwaar hoofd het kantoor binnentrad en het gaslicht boven zijn lessenaar opstak. Het verbaasde hem niet weinig, toen hij dadelijk daarna de huishoudster van haar keuken naar voren hoorde komen en hij haar — volgens haar gewoonte zonder te kloppen — in een bijzonder nette kleeding over den drempel zag komen.

„Wat beteekent dat, Mina?" vroeg hij op een gemaakt vroolijken toon. „Ga je je verloven?"

Een nijdige blik uit de diepliggende oogen der oude vrouw toonde hem, dat zij geen zin had, om op zijn grap in te gaan. „Nee, ik wil slechts een andere betrekking gaan zoeken," pruttelde zij. „Ik heb zoo lang op u gewacht, omdat het huis niet alleen mocht blijven. Maar nu zult u zelf wel kunnen zorgen, dat men niets bij u wegkaapt."

„Wil je een andere betrekking gaan zoeken? Dus zeg je mij den dienst op?"

„Ja. En hoe eerder u een andere huishoudster neemt, des te aangenamer zal het mij zijn. Misschien kunt u het wel zoo inrichten, dat ik morgen of overmorgen al kan vertrekken."

Krauze had een vraag naar de redenen van haar besluit op zijn lippen, maar hij sprak die niet uit en zei na een kort zwijgen onverschillig: „Morgen — neen! Overmorgen misschien. Verder wensch ik je niet langer op te houden en wensch ik je veel geluk. — Is mijn zoon in den loop van den dag teruggekeerd?"

„Nee."

„En heeft hij niet om zijn koffer gestuurd, noch iets van zich laten hooren?"

„Nee."

„Het is goed. Je kunt gaan."

Hij hoorde, hoe zij buiten de deur achter zich dichtsloeg en terwijl zijn lippen trilden, zei hij bij zichzelf: „Het schip moet wel op het punt van zinken zijn, als zelfs zoo'n oude rat het wenscht te verlaten. Nu, overmorgen mag zij voor mijn part doen, wat zij verkiest, en vanavond ben ik toch liefst alleen."

Hij ging het kantoor uit met de bedoeling, de huisdeur te sluiten. Op den drempel was hij bijna in botsing gekomen met een grooten mageren man, wiens gezicht hij in de duisternis niet kon onderscheiden, maar omtrent wien hij ontsteld dadelijk vermoedde, dat het niemand anders dan Hubner kon zijn. En nu verdreef de klank van de stem ook zijn laatsten twijfel. „Hola, waarde vriend, laat mij alstublieft eerst naar binnen gaan, voordat u mij van de buitenwereld afsluit. Ik heb nog een dringend woordje met u te spreken."

In zijn eersten grenzelozen schrik niet tot spreken in staat, ging Krauze den onverwachten bezoeker voor naar zijn kantoor. Toen de athleet in het licht van de lamp kwam, trachtte de graanhandelaar in zijn oogen te lezen, welke bedoelingen hij tegenover hem zou hebben. Maar hij zag in Hubner's beenig gezicht niets anders dan de uitdrukking van dezelfde brutale vastbeslotenheid, die hem al eerder had afgeschrikt. En destijds was hij nog in het volle bezit van zijn geestelijke en lichamelijke kracht geweest, terwijl hij zich vandaag ellendig zwak en tot iederen beslist tegenstand onbekwaam gevoelde. Alles, wat hij wist te doen, was, dat hij zich zoo ver mogelijk in de schaduw terugtrok, om den ander niet reeds door het zien van zijn angst al dadelijk een bepaald voordeel te bezorgen.

No. 19

In de Jodenstraat is men bezig een nieuwe gasleiding te leggen.

Op den Rijksweg bij Geleen botste een Fiat tegen een boom en vloog in brand. Het overschot.

Notaris Beckers te Hoensbroek heeft in zijn tuin een muziekkiosk laten zetten voor 't corps, waarvan hij beschermheer is. Dit is een prachtige aanwinst voor den tuin, waarin reeds vele mooie en aardige dingen staan. De kiosk.

Nieuws uit Limburg

Het oude wordt afgebroken om plaats te maken voor groote gebouwen te Hoensbroek.

Zondag had te Neeritter (L) de plechtige installatie plaats van den nieuwen herder der parochie, den Z.Eerw. Heer Nelissen. De nieuwe pastoor met H.H. Geestelijken, de corpsnotabelen en bruidjes voor de woning.

Het voormalige Grand-Theater op de Parade is in andere handen gekomen en omgedoopt in Rembrandt-Theater.

OP 'T HETJE IN VENLO

De woningen op het Hetje zijn nu bijna alle ontruimd en zullen binnenkort worden afgebroken.

Kijkje door het Hetje.

De watervoorziening van het Hetje.

De jeugd heeft reeds een aanvang gemaakt met sloopen.

De leege ruimte wordt als droogkamer gebruikt.

Terug van een zwerftocht door de stad met een wagen lommen.

Breeduit en brutaal was Hubner, zooals bij zijn eerste bezoek, op een stoel neergevallen, nadat hij dien eerst tusschen de deur en den lessenaar had geschoven, waarachter Krauze stond.

„Zoo, daar zijn wij dus weer eens gezellig bij elkaar! Het heeft u zeker wel erg gespeten, dat u mij onlangs tevergeefs hebt moeten verwachten, niet? Of zou ik mij daarin vergissen? Zou het u misschien zelfs gelegen zijn gekomen, dat die gekken mij tengevolge van een onzinnige aanklacht hebben laten opsluiten? Bij een man van uw soort zou men dat ten slotte ook mogelijk kunnen achten.”

Krauze beseftte, dat hij iets moest zeggen, maar ondanks zijn voornemen, om zich onverschillig te houden, klonk het zeer aarzelend en onzeker, toen hij antwoordde: „Zeer zeker ben ik verbaasd geweest over uw uitblijven. Maar ik wist er niets van, dat u gevangen was genomen.”

„Niet? Nu, ik zal u maar gelooven, ofschoon ik eerst in allen ernst vermoedde, dat u daarbij de hand in het spel kon hebben gehad. Het zou toch ook veel te aangenaam voor u zijn geweest, om mij zoo zonder onkosten en lasten voor langen tijd kwijt te raken — niet waar, ouwe vrind?”

„Ik weet niet, wat u bedoelt. En u verongelijkt mij in ieder geval met uw verdenking. Ik heb niets tegen u gedaan.”

„Het zou ook verduiveld dom zijn geweest, als je dat had durven doen, want in hetzelfde uur, waarin ik een bevestiging van mijn verdenking zou ontvangen, zou je een verloren man zijn. Maar dezen keer kan je wel onschuldig zijn geweest, hoeveel doortrapte sluwheid ik anders ook van je veronderstel. Ik moest echter slechts boeten voor mijn goedhartigheid, dat ik als bestuurder van mijn museum een man had aangesteld, die pas ontslagen was uit de gevangenis. De man moet medeplichtig zijn aan den moord op een oude vrouw! — Dat is klinkklare onzin, want hij is de goedhartigste kerel van de wereld! Maar al zou hij het ook gedaan hebben, wat gaan mij de bokkesprongen van dien man aan! De heeren zijn er ook al spoedig achter gekomen, dat zij met deze gevangenneming een groote domheid hadden begaan. En de officier van Justitie heeft zich uiterst beleefd verontschuldigd, toen hij mij vandaag mijn vrijlating aankondigde. Van een schadeloosstelling voor het feit, dat ik nu een geruïneerd man ben, was echter natuurlijk geen sprake.”

„Nu, het zal ten slotte ook niet zoo heel erg zijn,” durfde Krauze te zeggen. „Uw voorloopige hechtenis heeft toch slechts een paar dagen geduurd en...”

„Och, wat weet u daar van?” viel Hubner hem knorrig in de rede. „Ik zat toch al in groote zorgen, en dat nu mijn museum gesloten moest worden, heeft de rest daaraan gedaan. Op het oogenblik hebben mijn schuldeischers alles laten verzegelen, en ik zou een paar duizend daalders moeten betalen, om mijn museum vrij te krijgen. Zooveel is het echter niet waard, om dien ellendigen woekeraars dezen dienst te bewijzen. Laten zij den rommel maar verkoopen en zien, hoe zij dan de kosten goed kunnen maken. Ik heb al lang genoeg van dat zaakje en wil mijn geld liever gebruiken, om een nieuw te beginnen. Kom dus voor den dag met de duiten, vriend! U moet die immers al sedert meerdere dagen voor mij in uw geldkast hebben liggen.”

Krauze raapte af zijn moed bij elkaar, om den storm af te wachten, dien hij — zooals hij wist — nu zou doen losbarsten.

„Ik had op den bepaalden tijd zeer zeker een groote som voor u klaar liggen,” zei hij. „Maar intusschen zijn er zooveel onverwachte dringende schuldvorderingen gekomen...”

„Och kom, verkoop geen praatjes,” viel de andere hem boos in de rede, „dezen keer geef ik niets toe en ik ga niet hier vandaan, voordat ik het geld in mijn zak heb. Dus laten we den tijd niet verspillen met nuttelooze praatjes. Het is voor ons beiden aangenaam, als wij in vrede met elkaar klaar komen.”

„Ik weiger immers niet, aan uw eischen te voldoen. Maar u moet rede verstaan, beste Hubner! U weet, dat ik in groote zorgen zit en ik was niet voorbereid op uw bezoek. Gun mij dus twee dagen tijd, om het geld te bezorgen...”

„Niets aanwezig! Nu, kijk maar, waar u het vandaan haalt — sla voor mijn part een ouden geldschieter dood — maar zorg er voor, dat ik morgenochtend het geld heb. Van wachten kan

volstrekt geen sprake zijn. Ik moet weg. En als ik u een goeden raad moet geven, dan is het deze, dat u er eveneens spoedig vandoor moet gaan.”

„Nu, nu, zoo'n groote haast hebt u toch zeker niet. Nadat men u eenmaal in vrijheid heeft gesteld...”

De atleet stond op en kwam heel dicht bij den lessenaar om zijn stem tot fluisteren te kunnen inhouden. „Men heeft mij in vrijheid gesteld, omdat men tegen mij in de zaak van den moord, waarvan ik niets weet, natuurlijk niets heeft kunnen bewijzen. Maar als de Insterburgsche geschiedenis uitkomt, ziet het er slecht uit. *En die zal uitkomen* — dat verzeker ik u. Er dreigt al zoiets en zonder noodzakelijkheid is mevrouw Deloria zeker niet hier vandaan gegaan. Ik ken haar, zij is een moedige vrouw, die op haar post zal blijven, zoolang er nog hoop bestaat, om iets te redden. Dat zij er vandoor is gegaan, moet geldige redenen hebben gehad. En als het haar te benauwd werd, dan is het zeker voor mij hoog tijd, om voor mijn veiligheid te

Koningen uit het Oosten. De koningen Feisal van Irak en Ibn Saoed van Najd hielden besprekingen aan boord van een Engelschen kruiser over de belangen van hun beider landen.

zorgen. Tracht dus niet, mij terug te houden. U ziet wel, dat ik vast besloten ben, mij niet tegen te laten houden.”

„En als er nu feitelijk voor mij geen mogelijkheid bestaat, om het geld vroeger dan over twee dagen te bezorgen?”

„Dan ga ik morgenochtend zonder geld naar Rusland, maar ik geef u gelijktijdig aan bij de politie. Mevrouw Deloria is nu al ver buiten schot, daar ben ik zeker van. Op haar behoef ik dus niet te letten. En ik zie niet in, waarom ik u zou ontzien, als u laag genoeg is, om mij in den steek te laten.”

„U kunt mij niet aanklagen, zonder u zelf er aan te wagen. En in Rusland zou men u gauw genoeg te pakken krijgen.”

Hubner zette een spottend gezicht. „Zoo, denkt u dat? Nu, mij dunkt, dat konden wij toch altijd eens probeeren. Ik ken een aantal hooge Russische ambtenaren en heb daar overal vrienden, die mij zullen voorhelpen. Ik kom zonder pas over de grens, en als ik eerst eenmaal daarginds ben, lach ik om alle Deutsche rechtters en om de wijze politie.”

Krauze zweeg wel een minuut lang, maar toen de andere een ongeduldig gebaar maakte, vroeg hij plotseling: „Wat denkt u er van, Hubner, als wij samen zouden gaan? Mij staat Breslau verschrikkelijk tegen en twee mannen zooals wij moesten ons toch overal kunnen redden.”

Hubner keek hem wantrouwend aan. „Meent u dat ernstig, of wilt u mij bedriegen? Pas op, mijnheer! U mag een oude vos zijn, maar als u mij denkt te kunnen toppen, dan vergist u je toch zeer.”

„Zou ik u dan zoo'n voorstel doen, als ik van plan was, u te bedriegen? Neen, ik wensch integendeel, dat wij goede vrienden zullen worden en wil u daarom mijn volle vertrouwen schenken. De toestand van mijn handelszaak is wanhopig en ik heb geen zin meer, om van den morgen tot den avond met zorgen te strijden, om ten laatste er onder te bezwijken. Wie weet, of het mij over drie of vier dagen nog zou gelukken, om de voor een vlucht noodige middelen los te krijgen. Daarom ben ik bereid, om morgen hier alles in den steek te laten en met u mee te gaan, verondersteld, dat u mij kunt beloven, ook mij veilig over de Russische grens te brengen.”

„Hm! Ik zou het wel kunnen. Maar het gevaar is voor twee natuurlijk grooter dan voor één persoon, en het komt er nu op aan, of het de moeite waard is. Hoeveel geld hebt u beschikbaar?”

„Op het oogenblik zoo goed als niets. Maar ik kan er tamelijk zeker op rekenen, morgen voor den middag een paar duizend mark te ontvangen.”

„Een paar duizend — dat moet toch zeker niet letterlijk geloofd worden? Maar ik zal u mijn goeden wil toonen. Als het u gelukt, om voor morgenmiddag minstens twintigduizend mark in handen te krijgen en u uw reisgeld eerlijk met mij wilt deelen, dan breng ik u over de grens en ik blijf er borg voor, dat ik daarginds een zaak met u zal opzetten, die bij mijn kennis van land en volk ons beiden kan onderhouden. Maar in ieder geval onder één voorwaarde: onvoorwaardelijke eerlijkheid! Bij de eerste leugen of bedriegerij, waarop ik u zou betrappen, zou ik onmiddellijk alle beenderen in uw lichaam vermorzelen.”

Alsof hij de laatste woorden niet gehoord had, zei de graanhandelaar op den vriendelijksten toon, die hem ten dienste stond: „Het is goed... ik neem uw voorwaarden aan. Als u morgenmiddag om twaalf uur hier wilt komen, zult u mij klaar vinden, om te vertrekken.”

Hubner glimlachte, maar het was een glimlach, waaronder de ander zich niet op zijn gemak kon gevoelen. „En als u dan intusschen van plan veranderd was en al een paar uur eerder vertrokken zou zijn? Neen, waarde vriend, zeker is zeker! Ik blijf maar liever eenvoudig hier.”

Krauze had niet weinig moeite, om zijn ontsteltenis voor den wantrouwendenden man te verbergen.

„Uw argwaan krenkt mij heel onverdiend,” zei hij. „En u zult niet bij uw voornemen blijven, als ik tegen u zeg, dat het zeer zeker de verdenking van mijn huishoudster gaande zou maken, als ik een vreemdeling in mijn huis liet overnachten. Ook heb ik nog verschillende voorbereidselen te maken, waarbij...”

„Mijn tegenwoordigheid u zou hinderen, wilt u misschien zeggen? — Nu, wat dat betreft, moet u wel begrijpen, dat u nu geen geheimen meer voor mij mag hebben. U kunt echter op mijn stilzwijgen rekenen, zoolang u je daar naar gedraagt. Uw huishoudster zal echter ook niet dadelijk naar 't politiebureau loopen, omdat u een goeden vriend bij u herbergt. Met zulke praatjes moet u waarlijk niet bij mij aankomen, als ik aan uw oprechtheid moet gelooven.”

Zijn besluit om te blijven was blijkbaar onwrikbaar en omdat hij nu in geen geval met dezen gevaarlijken man wilde twisten, had Krauze geen moed, om zich nog langer te verzetten. „Voor mijn part dan!” zei hij. „Ik wil u geen reden geven, om aan mijn gastvrijheid te twijfelen. Ik heb boven een geheel ingerichte slaapkamer, waar tot nu toe mijn zoon heeft gelogeed en die stel ik graag vannacht tot uw beschikking. Wilt u mij vergunnen, u dadelijk naar boven te brengen?”

„Nu ja, waarom niet!” antwoordde Hubner met den vroegeren spottenden glimlach. „Bekijken kan ik de kamer toch zeker. En het is ook laat genoeg, om te gaan slapen, vooral als men een drukken dag voor zich heeft, zooals wij tweeën. Maar u hebt den voorrang — ik volg u wel.”

Krauze schikte zich zwijgend en bij het zwakke licht van een kaarsje, dat de graanhandelaar aangestoken had, gingen beiden de trap naar de bovenverdieping op.

XXV

Mevrouw Deloria had in Berlijn, het eerste doel van haar in haast begonnen reis, blijkbaar verschillende zaken te behandelen, waarbij Elze haar overbodig of zelfs lastig voorkwam. Want gedurende de eerste twee dagen van haar verblijf aldaar

liet zij het jongemeisje haast voortdurend alleen. Zij hadden in een familiepension der binnenstad haar intrek genomen en omdat Elze moed noch verlangen had, om zich alleen in het gewoel der straten te wagen, had zij gedurende deze twee dagen tijd genoeg, om in de eenzaamheid van haar kaal pensionkamertje over haar treurig bestaan na te denken.

Zij had het eerste onbewaakte uur gebruikt, om aan Rudolf te schrijven, maar deze brief had haar bedrukt hart geen verlichting bezorgd. Zij kon het drukkende gevoel niet kwijtraken, dat deze scheiding niet slechts tijdelijk, maar een scheiding voor altijd was, en nooit had zij zich eenzamer en ongelukkiger gevoeld dan nu. Met een vurig verlangen wachtte zij op het antwoord van haar geliefde, dat immers onmogelijk kon uitblijven, en telkens telde zij de uren weer, die volgens haar berekening nog moesten verlopen voor de aankomst van den brief.

Als mevrouw Deloria niet zoo geheel door haar eigen aangelegenheden in beslag was genomen, dan had zij zeker moeten bemerken, dat het hart van haar beschermeling nog onder iets anders leed dan onder het dwaze verlangen naar haar geboortestad en bij het weinige komediespel van Elze had de ontdekking van de waarheid niet lang uit kunnen blijven. Maar de gewezen kunstrijdster zag van de terneergeslagenheid van haar „lieveling” of waarlijk niets, of zij wilde er niets van zien. Als zij van haar geheimzinnige boodschappen terugkeerde, betoonde zij zich steeds buitengewoon druk en spraakzaam. Maar de vrolijkheid, die zij vertoonde, had iets gemaakts. Zoals iemand, wiens gedachten volstrekt niet zijn bij hetgeen hij zegt, sprong zij heel onverwacht van het eene onderwerp op het andere, en dan kon het gebeuren, dat zij midden in een gezellig praatje plotseling zweeg.

Op den morgen van den derden dag na haar aankomst in Berlijn betoonde zij zich echter in tegenstelling met haar vorige gedrag al bij het ontbijt zeer zachtmoedig en teerhartig gestemd. Zij was buitengewoon stil, zuchtte telkens en liet het schaalje met koud vleesch rustig staan, zonder er iets van te gebruiken, ofschoon dat haar anders altijd zoo bijzonder goed smaakte. Toen Elze, om toch iets te zeggen, schuchter vroeg, of zij ook vandaag weer in de stad boodschappen moest doen, schudde zij eerst slechts zwiingend haar hoofd, maar toen sprong zij plotseling op en legde, nadat zij haar stoel naast dien van het meisje had geschoven, teeder haar arm om Elze's hals.

„Nee, niet in de stad, lieveling. Maar ik moet je toch vandaag weer verlaten, en niet slechts voor enkele uren, maar voor meerdere dagen, misschien voor een heele week. Ik zal je natuurlijk gedurende dezen tijd ergens onder dak brengen, waar je goed en veilig bezorgd bent. Je behoeft niet het minste te vreezen en ik hoop, dat je je als een dapper meisje zult gedragen.”

Zij scheen gevreesd te hebben, dat Elze een grooten schrik zou toonen, en het stelde haar blijkbaar ten zeerste gerust, dat het jongemeisje dit nieuws zoo kalm opnam.

„Als u het nodig acht, lieve tante, moet ik mij natuurlijk aan uw beslissing onderwerpen. En in een stad, waar zooveel duizenden alleenstaande jonge meisjes wonen, zal daar geen bijzondere moed voor nodig zijn.”

„Dat noem ik flink en verstandig gesproken. Zie je, kind, ik zou je heel graag meenemen en oorspronkelijk was het ook mijn plan, dat te doen, maar de aangelegenheden, die ik moet regelen, en die — zoals je wel kunt begrijpen — eveneens met de vroegere moeilijkheden van mijn vader in verband staan, zijn van zoo'n onaangename aard, dat ik je daarmee niet in aanraking zou willen brengen. Ook zal ik gedurende de eerstvolgende dagen door deze ellendige dingen zoozeer in beslag worden genomen, dat ik mij nog veel minder met je zal kunnen bemoeien, dan het mij sedert onze komst in Berlijn mogelijk is geweest. En ik denk, dat je in deze omstandigheden tijdens onze scheiding nergens beter bewaard kunt zijn dan juist hier in Berlijn.”

„Zeker, tante. En ik ben volstrekt niet bang voor het alleenzijn. Het is mijns inziens volstrekt niet noodig, mij eerst nog op een andere plaats onder dak te brengen. Ook als ik hier in het pension blijf, ben ik beveiligd tegen alle gevaren.”

Maar mevrouw Deloria schudde ontkennend haar hoofd. „Nee, kind, dat begrijp je niet en in

dit opzicht moet je op mijn grootere ervaring vertrouwen. Ik zou van zorg over jou geen minuut rust hebben, als ik voor mijn vertrek niet alles gedaan had, om je tegen alle onaangenaamheden te beschermen, die alleenstaande jonge dames in een wereldstad kunnen overkomen. En mijn maatregelen zijn bovendien al genomen. Wij behoeven nog slechts je koffer in te pakken en naar het pension te gaan, dat ik voor je uitgezocht heb. Ik ben overtuigd, dat je in den schoot eener familie niet beter bezorgd zou kunnen zijn dan daar.”

Elze sprak haar niet verder tegen, want het was haar eigenlijk onverschillig, waar zij haar eenzame dagen moest doorbrengen, en nog binnen een uur waren alle toebereidselen voor de verhuizing gemaakt. Het rijtuig stond voor de deur en de knecht droeg den reiskoffer van Elze naar beneden, terwijl de twee groote koffers van mevrouw Deloria volgens haar beschikking in het tot dan toe bewoonde pension zouden achterblijven. Nu wendde de voormalige kunstrijdster, al op den drempel van de kamer staande, zich nog eens tot Elze en zei op een luchtigen conversatietoon, alsof het iets heel gewoons betrof: „Het mag je echter niet verwonderen, lieveling, als men je in het nieuwe pension als mevrouw Deloria ontvangt. Ik heb het doel-

je mij groote onaangenaamheden bezorgt. De menschen hebben je, zooals zij verplicht zijn, zeer zeker reeds als mevrouw Deloria bij de politie aangemeld en je zult dus goedschiks of kwaadschiks er in moeten berusten, om voor eenige dagen dezen naam te dragen. Omdat je geen sterveling daardoor eenige schade bezorgt, kan ook niemand op de gedachte komen, je voor een bedriegster te houden, en als je desondanks in een scheeven toestand zou geraken, dan kon slechts je eigen onhandigheid daarvan de schuld zijn.”

Elze achtte zich door deze terechtwijzing en nog meer door den onvriendelijken toon daarvan diep gekrenkt, en met een beslistheid, zooals zij nog nooit aan haar weldoenster had getoond, zei ze: „Dat ik niet zoo'n onhandigheid zal begaan, kan ik volstrekt niet beloven. Ik ben niet geoefend in zulke dingen en de behendigheid, die er voor noodig is, om dagenlang een aangenomen rol te spelen, bezit ik inderdaad niet. Daarom zou het misschien veel beter zijn, dat u mij vergunde, mijn eigen naam te behouden en in plaats van naar dat pension te gaan naar Breslau terug te keeren.”

Mevrouw Deloria was bleek geworden. Bij de toedat toe betoonde toegevendheid van Elze was zij niet voorbereid geweest op zoo'n nadrukkelijken tegenstand, en de teleurstelling daarover bracht haar in een groote bekoring, om driftig op te stuiven. Haar mooie oogen fonkelden van opwindning, toen zij haar gezicht naar het jonge meisje toeerde; maar zij scheen in het anders zoo zachtmoedige gezicht van Elze een trek van vastberadenheid waar te nemen, die haar aantoonde, dat een uitval van drift het minst geschikte middel zou zijn, om het weerspannige meisje aan haar wenschen te onderwerpen.

Dus veranderde zij nu van gedrag en bracht haar weer in haar kamer, om haar naast zich op de canapé te trekken.

„Wat je daar van mij verlangt, is onmogelijk,” zei ze met een zachte stem. „Je moet hier in Berlijn blijven, tot ik terugkom — en je moet tot dan toe mijn naam dragen! Het is het laatste bewijs van dankbaarheid, dat ik van je verlang — dat belooft ik je! Maar juist dit mag je mij niet weigeren, als je nog eenige genegenheid voor mij hebt.”

Radeloos en ontsteld keek Elze voor zich. Wat kon zij nog verwachten, als haar weldoenster zich op den plicht van dankbaarheid beriep, die haar altijd zoo heilig was voorgekomen.

Mevrouw Deloria scheen dit besluitelooze zwijgen echter goed te begrijpen; want zij ging nog dringender voort: „Ik besef immers, dat dit alles je onbegrijpelijk voorkomt en daardoor misschien enig wantrouwen tegen mij in je hart is ontstaan. Maar ik belooft je, dat je na mijn terugkeer een volledige opheldering zult ontvangen. En dan zal je niet slechts alles begrijpen, maar je zult je ook er over verheugen, mij dezen belangrijken dienst te hebben bewezen. Nu kan ik je slechts zeggen, dat van 't welslagen der zaak, waarvoor ik deze reis ga maken, niet alleen mijn eigen wel en wee, maar ook het lot van andere, mij zeer dierbare menschen afhangt, en dat machtige vijanden alles in het werk stellen, om mij onoverkomelijke moeilijkheden in den weg te leggen. Zij laten mij voortdurend bespieden, en omdat het — zooals ik zei — zeer invloedrijke personen betreft, roepen zij, naar ik vermoed, zelfs de hulp der politie in. Het zijn alleen hun intrigues, die mij noodzaken, om eveneens mijn toevlucht in een list te zoeken. Zij mogen niets van mijn vertrek bemerken en het eenige middel, om dat te voorkomen, bestaat juist daarin, dat je voor een korten tijd mijn rol speelt. Je wordt als bewoonster van dit pension als mevrouw Deloria vermeld, en de bespieders ontvangen bij hun eventuele informatie de schijnbaar ware inlichting, dat ik mij rustig hier in Berlijn bevind. Daardoor win ik den tijd en de vrijheid, om mijn plannen ten uitvoer te brengen, en als ik op zoo'n manier hun schandelijke aanslagen eindelijk voor altijd heb doen mislukken, zal ik ook jou, lieveling, er van overtuigen, dat je slechts voor een goed doel deze kleine komedie meegespeeld hebt.”

Elze had naar haar geluisterd, zonder dien stroom van woorden een enkelen keer te onderbreken. Nu hief zij haar oogen, die zoo helder en onschuldig waren als die van een kind, naar de spreekster op en zei: „Nu u het als een bewijs van mijn dankbaarheid van mij verlangt, mag ik niet weigeren aan dit verzoek te voldoen.”

(Wordt voortgezet)

In zwarte schaduw....

*

*In zwarte schaduw der misère-muren,
van het grauwe en griezelige groot gevang,
waarachter de veroordeelden verduren,
hun celstraf, meken, maanden, jaren lang:*

*En waar in eev'ge eentonigheid de uren
voorbijgaan, eindeloos en droef en bang,
die naar den dag der verre vrijheid sturen,
oerbeeld met starren blik en bleeke wang:*

*Daar zie 'k het vrije volkje vroolijk spelen,
den luiden zonneschater wat ontvlucht,
om in hun kinder-oreugde daar met velen
te genieten in zelf-gewrocht gerucht.*

*van 't kinderspel, fantastisch en naïef,
waarin z' „agentje” zijn en „boefje” en „dief”....*

HERMAN J. HAYEMAYE.

matig geacht, om je daar niet onder je meisjesnaam, maar onder den mijnen aan te kondigen, en je mag mij natuurlijk nu niet logenstraffen, als wij daarvan niet allebei onaangenaamheden willen ondervinden.

Elze kleurde en maakte er geen geheim van, hoe buitengewoon pijnlijk de nieuwe onwaarheid voor haar was, waartoe zij gedwongen zou worden. „Maar waarvoor is dat nodig, lieve tante?” vroeg zij verwijtend. „Ik moet mij tegenover deze vreemde menschen immers een bedriegster voelen, als ik zonder tegenspraak toe zou laten, dat zij mij met een valschen naam aanspreken.”

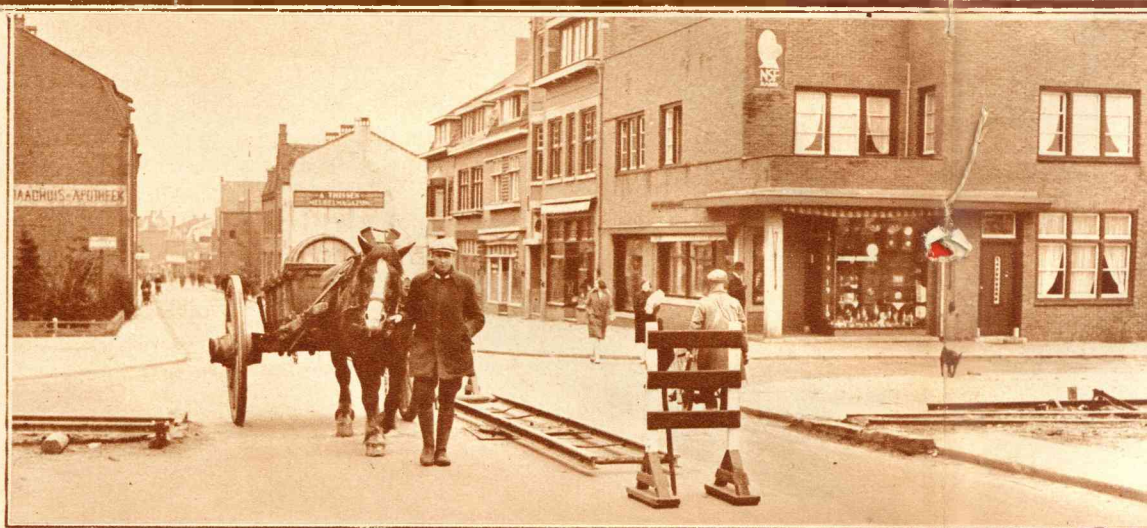
„Je uitdrukkingen zijn zeer vleiend voor mij... dat moet ik zeggen,” antwoordde mevrouw Deloria vinnig. „Begrijp je dan niet, dat ik alleen in jouw belang tot deze kleine noodleugen heb besloten? Een getrouwde vrouw behandelt men dadelijk heel anders dan een alleenstaand jong meisje, en ik kon je geen betere bescherming geven dan die, welke mijn naam je zal bezorgen. De vrees, om voor iedere brutaliteit door een beleedigde echtgenoot gestraft te worden, zal tijdens mijn afwezigheid alle minder gewenschte bezoeken van je vandaan houden.”

„U hebt zeker met een goede bedoeling zoo gehandeld, tante, en ik wilde u door mijn woorden ziet krenken, maar het zou mij toch aangenaamer zijn geweest, als u het niet gedaan had.”

„Je stelt nu opeens, schijnt het, een zeer groot vertrouwen in je wereldwijsheden en levenservaring. Dat kon ik bij je vroegere verlegenheid allerminst vermoeden. Maar hoe het daarmee ook zij, in ieder geval betreft het nu een voldongen feit, waaraan niets meer valt te veranderen, en je zult mijn moederlijke zorg niet daardoor willen vergelden, dat

Het R.K. Kerkje te Terwinselen (L.) wordt opgeknapt door de schilders Joan Collette en Ch. Eyck. Wij geven hierbij een aardig interieur-kiekie met de nieuwe beschilderingen.

Het marktterrein te Brunssum wordt belangrijk verbreed. Het zand hiervoor wordt aangevoerd door... Hierboven links: de geopende „overweg“

FOTONIEUWS UIT DE Provincie

Het sinds 1464 bestaande en door Jacob I. graaf van Horne enz., opgerichte St. Joseph-timmerlieden-patroons-gilde te Weert, herdenkt telken jare op 19 Maart met grooten luister het patroonsfeest. Dit jaar viel het samen met 't jubileum van de heeren F. Adriaans die 25 jaar directeur en F. Stienen, die

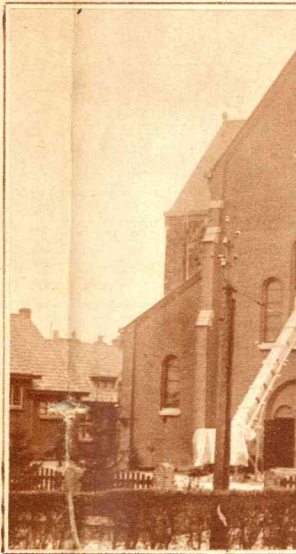
De St. J...
ver uit d...
profiteer...

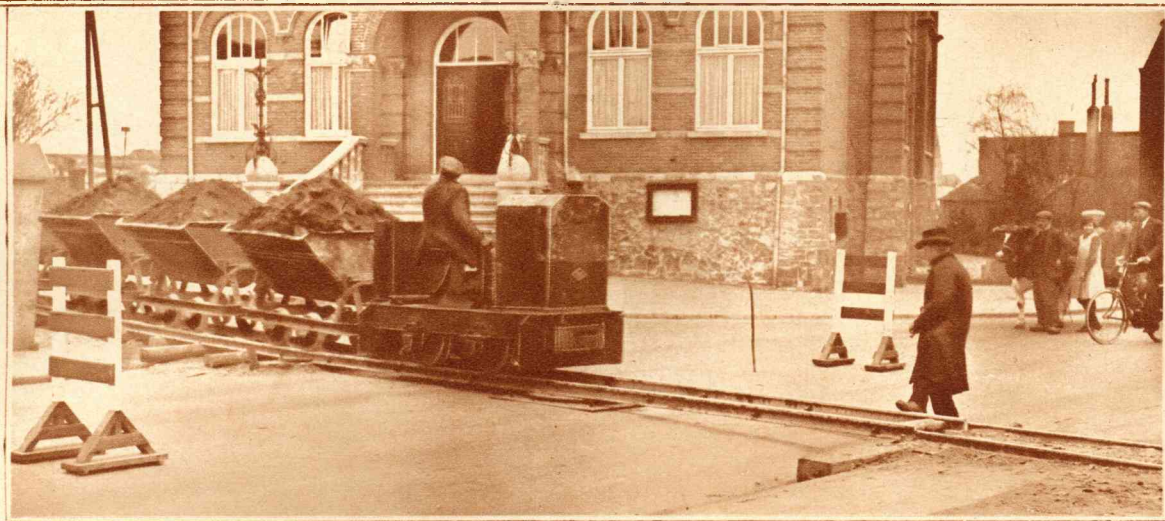
Bij de graafwerken rond de Munsterkerk te Roermond, waar een nieuw plantsoen wordt aangelegd rond het op te richten standbeeld van dr. P. H. Cuypers, worden verschillende historische zaken opgegraven, zoodat er steeds zorgvuldig te merk wordt gegaan. Onze foto geeft enkele werklieden, welke juist eenige historische tegels hebben gevonden.

Wanneer er vrije markt is te Heerlen, is er altijd een drukte van je welste. De drukte tusschen de kramen is enorm.

De R.K. Kerk te Chèvremont de mijnerzakkingen geweldig

De heer O. K. A. Esfeld, die 17 Maart j.l. den dag herdacht, dat hij óóór 40 jaar in dienst trad bij de muurtegel-fabriek „Mosa“ te Maastricht.

Het zand hiervoor wordt aangevoerd door een zandtreintje, dat dwars over den drukken verkeersweg gaat en nog al eens oponthoud veroorzaakt. Hierboven links: de geopende „overweg“. Rechts: Het treintje zet het verkeer stop.

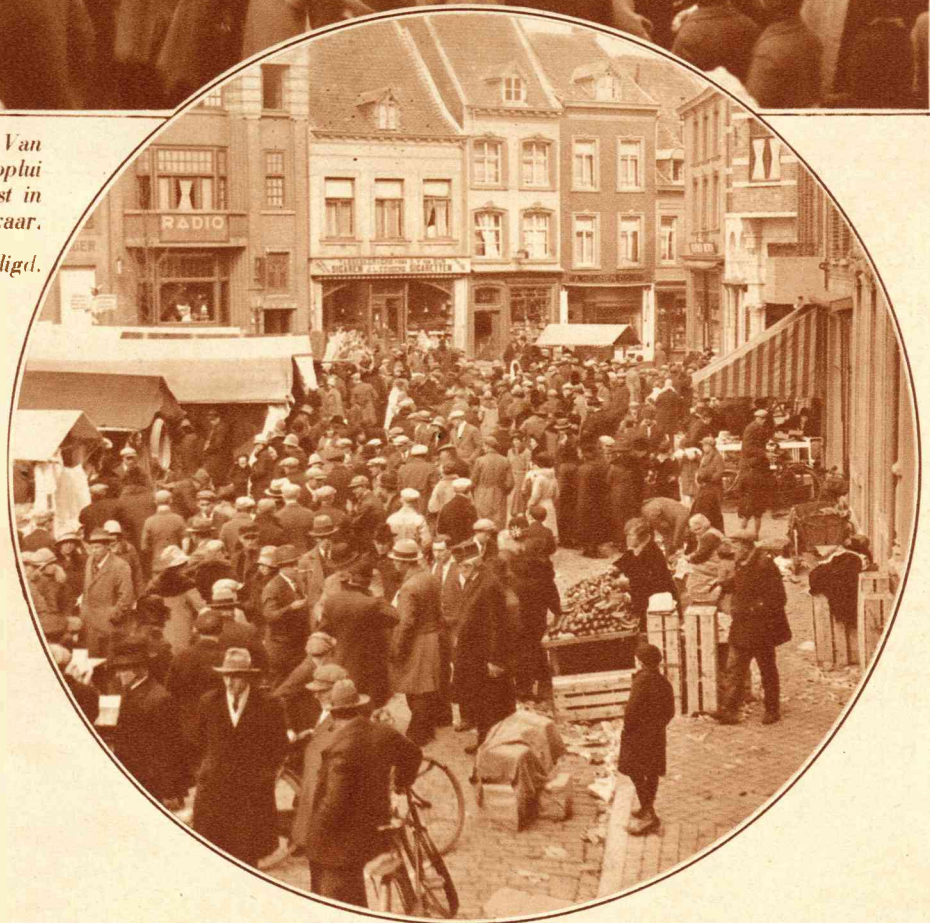
provincie

64 bestaande en door Jacob I. Horne enz., opgerichte St. Joseph-lieden-patroons-gilde te Weert, denkt telken jare op 19 Maart met grooten luister het patroonsfeest. Dit jaar viel het samen met 't jubileum van de heeren F. Adriaans die 25 jaar directeur en F. Stienen, die 25 jaar lid was. Wij zien hier de jubilarissen met bloemen gehuldigd.

De St. Josephmarkt te Sittard brengt altijd een groote drukte met zich. Van ver uit den omtrek komen de menschen er hun inkoop doen en de marktlooplieden profiteeren er natuurlijk van. Hierboven: een kijkje op de drukte. Hiernaast in cirkel: alles krioelt door elkaar.

De R.K. Kerk te Chèremont (L.), welke reeds dertig jaar zonder toren is, begint door de mijnverzakkingen geweldige scheuren te krijgen, waardoor een groote restauratie noodig is.

Die Andere, die Onbekende....

I

ROMAN VAN HARDY LANGEN

Juffrouw Martha Berger is druk bezig de tafel af te ruimen: zoeven heeft ze n.l. met haar beide volwassen kinderen: Hanna en Leo, het avondeten gebruikt.

Ze draait de op de tafel staande petroleumlamp wat hooger, want Hanna zal dadelijk wel weer aan haar borduurwerk beginnen. Het kan er onmogelijk af om ook in hun woning electrisch licht aan te schaffen en toch... het zou zoo noodig zijn; altijd vreest de bezorgde moeder, dat Hanna bij die slechte verlichting haar oogen zal bederven!

Maar... zuinig zijn is de boodschap! De papierhandel, dien Leo met zoo'n grooten schuldenlast na den dood van oom Anton heeft overgenomen, geeft slechts zóóveel, dat men uiterst spaarzaam kan leven; aan electrisch licht in hun huisje valt dus niet te denken. Gelukkig, dat een jaar geleden de middelen het veroorloofden, den winkel van electrisch licht te voorzien, waardoor de zaak flink is vooruit gegaan. Telkens weer, als mama Berger door de Pelikaanstraat gaat en ze ziet die stralende lichten in den winkel en de uitstallamen, is ze verheugd....

Nu...., eeuwig zal Hanna niet voor de firma Klimpke en Co. behoeven te werken — zoo'n mooi meisje als zij met haar goudblond haar, haar fluweelzachte oogen en haar fraaie tint, heeft genoeg bewonderaars en daaronder ook wel ernstige mannen, die haar tot vrouw wenschen; zoodat ze, naar ze hoopt, wel gauw zal trouwen.... misschien wel met Alfred Benke....?

Juffrouw Berger hoopt het tenminste vurig en denkt daar nog aan, terwijl ze in de kleine keuken aan Gretha, het nauwelijks 15-jarige dienstmeisje, dat hier 't grove werk doet en in de zaak als loopmeisje wordt gebruikt, haar avondeten brengt.

Ondertusschen is Leo in de kamer gekomen en terwijl hij zijn zus zachtjes aan haar oorleltje trekt, zegt hij:

„Zeg, Hanneke, hoor 'ns; ik moet je de groeten doen van iemand! Raad eens van wien?“

De een-en-twintig-jarige kijkt blozend op en antwoordt met gemaakte onverschilligheid:

„Zoo — de groeten? Van een heer of een dame?“ Met een beetje nieuwsgierigheid kijkt ze toch op naar het fraaie, glad geschoren gezicht van haar broer, dat door prachtige lokken wordt omlijst.

„Je moet 't maar raden, zusje!“ zegt hij glimlachend, „kom.... doe je best maar eens!“

„Ach.... wie kan dat wel zijn! Zeker een of andere klant: denkkelijk zelfs van een vrouwelijke klant! Misschien wel van — Inge Stelzmann? Die koopt, naar ik hoor, federen dag postpapier of pennen bij je; nietwaar, broertje? Dacht je, dat mama en ik dat nog niet wisten?!“

Nu is Leo aan de beurt om te blozen.

„Zeker,“ antwoordt hij, „juffrouw Stelzmann was werkelijk in de zaak en.... die doet je ook de complimenten.... jullie bent immers schoolvriendinnen! Maar.... die bedoel ik nu niet.“

„Nu.... wie dan wel? Was het misschien mijnheer Hornig?“

„Hornig.... met dien had ik gelukkig vandaag niets te doen. Hoe zou die er ook toe komen om mij de groeten aan jou te laten overbrengen? Ik hoop toch niet, dat jij je

*

door dien opschepper het hof laat maken! Die kerel loopt achter ieder meisje aan en....“

„Doe asjeblijft verder geen moeite. Dat onnoozele gepraat van de lui laat me koud. Ik ken mijnheer Hornig, met wien ik bij mijn vriendin Alma Hartlieb kennis maakte, beter. Hij is geen opschepper; maar een flinke kerel, wel is waar anders dan de doorsnee-jongeling van tegenwoordig — maar daarom ook juist in staat om iets buitengewoons in het leven te bereiken!“

„Zeg.... wat moet deze hartstochtelijke verdediging beteekenen....? Je wilt toch niet zeggen, dat....?“

„Die moet niets anders beteekenen dan dat ik mijnheer Hornig acht en het volste vertrouwen heb in zijn kundigheden; dat ik zijn oprechte vriendin ben en dat ik me deze vriendschap in geen geval laat verbieden! Laat dus je broederlijke bezorgdheid, beste Leo; zoo... gelukkig, dat ik me daar nu eens duidelijk over heb kunnen uitspreken!“

„Zoo? — Je bemint dezen.... mensch dus, over wien men.... zeer verschillend oordeelt!“

Hanna glimlachte spottend!

„Liefde? Zeg, zie ik er misschien uit, alsof er een Greetje of Kätchen von Heilbronn in mij huisde? Zóó moest je mij tenminste kennen om te weten, dat ik noch overhel tot 't sentimenteele, noch tot ouderwetsche levensopvattingen, beste Leo. Ik sprak uitdrukkelijk van *vriendschap!*“

„Een leeg woord tusschen man en vrouw. In 't hart van iedere oprechte vrouw leeft 't verlangen naar liefde en ze rust niet, eer ze haar doel heeft bereikt!“

„Kom.... dat was vroeger zoo — in grootmoeders tijd. De moderne meisjes — en daartoe reken ik mij — weten met zulke onzekere dingen geen raad. Wat geeft me liefde, als ik daarmee niet bereik wat ik in mijn leven nastreef?“

„En wat is dat dan?“

„Zelfstandigheid, een leven vrij van zorg, een aanzienlijke positie naar buiten, want ik ben een beetje eierzuchtig. weet je? Deze dingen kan ik slechts door een passend huwelijk krijgen. Daarom

streef ik daarnaar, en laat me niet door z.g. *Liefde* van de wijs brengen!“ **No. 1**

Stom blik Leo tot haar op! Wat is ze toch anders dan zijn moeder, dan hij, dan.... Inge Stelzmann. Zeker.... ze zal haar doel wel bereiken, maar.... zal ze ook gelukkig worden?

„Je voelt je dus geheel onbevredigd bij hetgeen wij je kunnen bieden, zus?“

Hanna laat een veel betekenenden blik door de kamer gaan, terwijl ze zegt:

„En dat verwondert je? Dacht je, dat ik hier mijn heele leven in deze ouderwetsche omgeving voor Klimpke en Co. zou borduren? Alleen om me fatsoenlijk en aardig te kunnen kleeden en om iedere maand eens.... naar den schouwburg te kunnen? Of....?“

„Dat zal nu wel anders worden, Hanna.“

„Of,“ (zoo gaat ze rustig verder), „later als oude jongejuffrouw bij jullie genadebrood te eten?“

„Genadebrood! Foei, wat een woord tusschen broer en zus. Als men elkaar maar bemint en trouw elkaars partij kiest! Ondanks alles was het toch goed en schoon tusschen ons drieën. Waren we dan niet gelukkig, Hanna?“

„Ja — tot nog toe — wel! Dat kan echter zoo niet een heel leven voortgaan; overigens moet je mij niet verkeerd verstaan, Leo. Ik ben heelemaal niet ongelukkig, niet eens ontevreden, en in 't allerminst ondankbaar. Ik zal mama en jou er altijd dankbaar voor zijn, dat je mij zoo'n prettig thuis hebt geboden, dat jullie me ondanks je zorgen niet als winkeljuffrouw in de zaak of als typiste op een kantoor hebt gedaan. We spraken ook slechts van de toekomst.“

„Zeker. Maar die kan ook prettig voor je worden. Kijk eens, Hanna — de groeten, die ik je moest doen, zijn van den heer Benke en ik geloof stellig, dat die 't goed met je meent.“

Plotseling beginnen Hanna's handen zenuwachtig te beven, maar om haar lippen verschijnt een spottlachje:

„Zeg — je gelooft toch niet, dat 't mijn trots zou kunnen zijn, dat ik met dezen half tot boer geworden mensch zou trouwen?“

„Dat hij een halve boer geworden is, daarvan heb ik niets gemerkt; integendeel hij is een heer, een oprecht, eerlijk man, die wit wit noemt, een man, op wien een vrouw kan vertrouwen.“

„Dank je, ik stel hoogere eischen dan de vrouw van een heereboer te zijn, die misschien zelf de zorg voor koeien en kippen moet dragen — zoodat dat nu zijn moeder doet.“

„Dat is hoogmoed, Hanna, zoo ken ik je nog heelemaal niet. En vroeger was Benke je toch niet onsympathiek. Wat heb je nu zoo plotseling tegen hem?“

„Niets — dan dat hij geen man voor mij is. Het landleven, de schoonmoeder, die je op den koop toe moet nemen.... Benke's ouderwetsche ideeën, kortom — alles!“

Hanna's wangen zijn rood van opwinding. Haastig staat ze op, rolt haar handwerkje samen en roept: „Nee, nee, geef je verder geen moeite! Je koppelwerk gelukt niet! Goeden nacht!“

En weg is ze!

Opeens gaat de deur weer open en daar verschijnt moeder! Ze ziet, dat er iets aan de hand is geweest, vandaar dat ze vraagt:

„Wel Leo, wat was er? Je ziet er zoo boos uit.“

De dappere hulpexpeditie, welke zekerheid heeft gebracht omtrent het lot van den vlieger Eielson en den mecanicien Borland, die redding wilden brengen aan een door het ijs ingesloten schip. De expeditie vond het wrak van Eielson's vliegtuig; er onder lagen de lijken der redders, die het schip niet hadden kunnen bereiken.

Is er iets in de zaak? En 't scheen me nog wel, dat je straks zoo vroolijk thuiskwam!"

„Zoo was 't ook, moeder," antwoordt hij, „maar die tegenwoordige meisjes, je weet niet of je om hun meeningen moet lachen, of dat je er boos om moet zijn! Ze kennen het leven niet, moeder!"

„Gaat 't over Hanna, jongen? Nu, die zal mettertijd wel wijzer worden. Is er verder nog nieuws?"

„Ja — en... ditmaal eens wat goeds!"

„Daar verlang ik naar, hoor! Dat hebben we in die twintig jaar, dat we nu hier zijn, nog niet veel gehad."

„Ja moeder, na vaders dood was u nauwelijks 30 jaar; ik zeven en zus pas één jaar. Wat moet dat vreeselijk zijn geweest."

Somber ziet de 56-jarige vrouw, die er echter uit ziet, als was ze 65, voor zich en zegt: „Ja, vreeselijk was dat. Het was voor oom Anton ook niet alles, dat ik daar zoo opeens met mijn twee kinderen bij hem aankwam. Zijn winkeltje gaf zelfs geen brood voor één persoon."

„Ja, maar waar hadt u anders heen moeten gaan? Vaders dood kwam ook zoo vreeselijk onverwacht. Ik kan 't me nog goed herinneren, hoe hij eens wegging, hij — een kerngezonde man met 'n frisch, blozend gezicht — „voor zaken" — zooals hij zei. En den volgenden dag zei u me, dat hij plotseling was weggegaan — naar Amerika. En eenige maanden later, daar hoorde u, dat hij, op den terugweg zijnde, met zijn schip was vergaan. Den dag daarop gingen we heen — naar oom Anton."

„Die nam ons liefderijk op!"

„Nu — als je 't nu eens nagaat, dan was 't voor hem gelukkig, dat hij dat deed! Wat had van hem terecht gekomen, als u er niet was geweest.

Hij kreeg immers kort daarop een ongeluk met de elektrische tram, werd een arme ongelukkige, die z'n verdere leven in een rolstoel moest doorbrengen. Gij, moeder, gij hebt zijn zaak gedreven en ervan gemaakt wat er van te maken was."

„Ik heb de zaak zoover gebracht, dat er eindelijk slechts schulden waren, niets dan schulden."

„Dat kon ook niet anders, moeder; oom's ziekte, mijn studie, de huishouding — alles moest uit 't zaakje komen."

„Gelukkig kon jij op tijd je studie eindigen en weldra bracht je de zaak door je vlijt, je bovenmenselijke krachtsinspanning er geheel boven op, jongen!"

„Hè, hè, moeder, u maakt me beschaamd met uw lofprijzingen!... Maar weet u, moeder, dat het vandaag een geluksdag is?"

„Wat dan?"

„Vandaag, moeder, is de laatste cent der oude schuld afgedaan! Het pand Pelikaanstraat no. 6 is nu geheel vrij van schuld."

„Wat een geluk, mijn jongen, dat ik dat nog heb mogen beleven; 't is bijna niet te gelooven," sprak ze weenend van vreugde.

„U zult nog meer moois beleven, moedertje; de tweede vreugdeboodschap is n.l. deze, dat ik me vandaag in het geheim heb verloofd met Inge Stelzmann. Morgen spreken we met haar vader, d.w.z., dan doe ik officieel aanzoek om haar hand."

„En denk je, dat de oude heer Stelzmann...?"

„Ik geloof 't stellig, moeder! Hij heeft me genoeg laten blijken, dat mijn bezoeken ook hem aangenaam waren."

„Wat een geluk, jongen! Zoo'n mooi, braaf, rijk meisje!"

„Haar rijkdom speelt bij mij geen rol, moeder; al was ze de dochter geweest van een armen bedelaar, dan nog had ik haar genomen."

„Dat weet ik, jongen; en daarom ben ik zoo blij, dat je hart hier den doorslag heeft gegeven."

Er werd gebeld... 't dienstmeisje opende; een kort gesprek volgde en langzame voetstappen naderden. Op de deur werd geklopt en op het: „Binnen" van Leo trad een oude, sjofel gekleede, ziekelijk uitzijnde man 't vertrek binnen.

De gestalte bleef bij de deur staan en blikte schuw rond. Verwonderd en wantrouwend neemt Leo den man op en zegt: „Wie zijt gij? Wat moet ge hier?"

Zonder antwoord te geven, treedt de man een paar passen naar voren en komt in den lichtkring der lamp; vast richten zijn oogen zich nu op de

Niet alleen in de Maas kan men groote waterbouwkundige werken bewonderen, getuige deze foto van een geweldig stuwdam in het bergland van Arizona (Ver. Staten).

vrouw des huizes. „Martha," zegt hij, anders niets. De oogen der vrouw puilen bijna uit hun kassen en onwillekeurig een paar pas achteruitgaand en de handen voor 't gezicht slaande, roept ze op een toon der grootste verbazing en schrik:

„Konrad — jij!?!? O, heilige God!"

Zonder een spier te bewegen, met ootmoedig gebogen hoofd staat de vreemdeling daar...! Ook Leo staat roerloos te kijken en begrijpt niets van 't geval. Zijn moeder kent dezen man? Ze huilt? Op 't gezicht van dezen ongelukkige had ze een gil uitgestoot, die door merg en been ging... neen... hij kan er geen touw aan vastknoopen.

Niet lang echter duurt zijn wezenloosheid. Vastbesloten wendt hij zich tot zijn moeder en zegt: „Moeder — wie is deze man?"

Ze laat haar armen zinken en ziet opeens vast tot hem op met de woorden:

„Het is je vader — Konrad Berger!"

„Mijn vader?" Leo schrikt. „Die is dus niet dood, zooals u mij zei?"

„Neen. Ik zei dat jullie, omdat hij... dood was voor de wereld en omdat ik niet wilde hebben, dat zijn naam een schaduw zou werpen op jouw en op Hanna's leven. Zoo moest het blijven — altijd. Jullie zoudt niet lijden, wat ik heb geleden. Jullie zoudt je niet dood martelen op raadselen, die niet op te lossen zijn, zooals ik heb gedaan. Het noodlot heeft 't echter anders gewild en nu ben ik je de waarheid schuldig..."

„Welke waarheid?"

„Deze: Je vader werd indertijd beschuldigd van een vreeselijke misdaad — van een moord met berooving van een alleenstaande herbergierster. Alle omstandigheden spraken tegen hem. De eenige mensch, door wien hij misschien gered had kunnen worden, was en bleef onvindbaar. Daarom geloofde men, dat die heelemaal niet bestond. Zoo werd je

vader als roofmoordenaar tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld."

„Als... roofmoordenaar... mijn God; mijn God," zoo kwam het toonloos over de bleke lippen van Leo. „Mijn vader... een tuchthuisboef...!"

Op dit gezicht breekt haar bijna 't hart. Ze begint te weenen. Daarop wendt ze haar blik half medelijdend, half verwijtend op haar ongelukkigen echtgenoot.

„Je ziet, hoe hij lijdt... kon je me dit uur niet bespaard hebben, Konrad? Al is 't je dan gelukt, dat oord der verschrikking te ontvluchten — waarom moest je nu juist hierheen komen?... Zie — ik ben je vrouw en... schuldig of niet..."

mijn plicht zou ik gedaan hebben. Ik zou je verder geholpen hebben, zou met je gegaan zijn, waarheen ook... alleen, waarom moest je 't geluk, den vrede der kinderen verstoren?"

De man uit de gevangenis, wiens hoofd altijd door dieper op de borst is gezonken, richt zich nu plotseling op en zegt:

„Ik ben niet gevluht, Martha, maar heel regelmatig ontslagen: ik heb amnestie gekregen bij gelegenheid van 't huwelijk van den Servischen koning. En waarheen zou ik dan moeten gaan, oud, ziek en gebroken naar lichaam en geest? Twintig jaar tuchthuisstraf! Jij kunt niet vermoeden, wat dat beteekent! De hel... een vreeselijke hel...! En ik zal jullie niet lang tot last zijn. Ik wil hier een beetje tot me zelf komen, ... zoo'n beetje gezond worden. Dan ga ik weer, want ik heb nog mijn taak te vervullen!..."

Een rilling van medelijden glijdt over hen. Ja... ze beginnen te begripen, wat 20 jaar tucht-

huis voor een jong, gezond menschenkind wil zeggen. Op het gezicht van dit menschelijk wrak denken ze niet meer aan het schuldig of onschuldig.

Konrad Berger komt naar zijn zoon toe.

„Vergeef ook gij mij, Leo!"

„Maar... vader...," hoe ongewoon komt hem dat woord over de lippen en hoe vreeselijk, dat deze oude man hem om vergiffenis smeekt, omdat hij zich bij de zijnen in veiligheid heeft gebracht, daar hij geen dak boven zijn arm hoofd heeft. Weer komt het medelijden boven; hij zou een goed woord willen zeggen — hem de hand willen reiken... maar... hij kan het niet.

„Gevangenis — roofmoord...!" Als een last drukken die woorden op hem.

En alsof de oude op 't voorhoofd van zijn zoon diens gedachten las, zei hij zacht:

„Eén ding moet ik je nog zeggen op dit uur; moeder heeft het vergeten te noemen: ik heb de misdaad, waarvoor ik ben veroordeeld, niet begaan. Mijn handen zijn rein. Ik heb onschuldig 20 jaar achter kerkmuren doorgebracht."

Leo ziet op naar moeder. Haar gezicht is bleek en ze beweegt zich niet. Geen ongeloof is daarop te lezen, maar onzekerheid en droefheid. Ze wendt zich diep zuchtend af.

„Ik wist het," zegt hij, „ook jullie gelooft me niet zooals allen... allen! En toch is 't waar, en als God me nog een poosje in 't leven laat, zal ik het bewijzen. Mag ik je tenminste vertellen, hoe alles was, toentertijd?"

De hopeloze toon roert Leo. Weer denkt hij: „Schuldig of niet schuldig — zijn lot is vreeselijk! En... hij is mijn vader..."

(Wordt voortgezet)

M.V.V. besluit de competitie met een nederlaag tegen B.V.V. Spelmoment uit dezen wedstrijd voor het doel van M.V.V.

SPORT VAN ZONDAG

Het gewone competitie-programma in de Zuidelijke eerste klasse van den K.N.V.B. is nu op een oor na gevild. De laatste wedstrijden eener competitie — het zijn er slechts twee — zullen wel hoogst zelden met zooveel spanning tegemoetgezien zijn als thans.

Nu Wilhelmina zich Zondag j.l. tegen Philips in Eindhoven niet veilig heeft weten te stellen, doet zich het geval voor, dat drie van de vier clubs, welke Zondag in actie komen, degradatiecandidaat zijn.

Wilhelmina, Longa of Roermond? Welk elftal zal het lot treffen? Longa is een klein beetje onverwachts komen afzakken. Wij gelooven niet, dat Gehring en zijn mannen zoo ongeveer in de helft van het seizoen dit hebben zien aankomen.

Van de beide wedstrijden, die Zondag a.s. de beslissing moeten brengen, is de ontmoeting tus-

Bij den wedstrijd M.V.V.-B.V.V. Een vergeefsche aanval van Felix en de zijnen.

schen Longa en Roermond te Tilburg wel de belangrijkste. Alleen al, omdat hier twee van de drie kandidaten tegenover elkander komen. Dat wordt een strijd vol spanning en zenuwen. Wilhelmina heeft het o.i. een klein tikje gemakkelijker, daar zijn tegenpartij, Eindhoven, niets meer te verliezen heeft. Van een anderen kant bekeken zou dit echter den Bosschenaren nog weleens parten kunnen spelen, omdat het maar al te vaak gebeurt, dat de ploeg, welke geen bijzondere belangen heeft, rustiger en daarom vaak beter speelt. De kans, dat ook ditmaal het programma met een extra-wedstrijd zal worden verlengd, is tenslotte ook niet denkbeeldig. Verliest Wilhelmina en slaagt in den wedstrijd te Tilburg één der beide clubs er in een overwinning te behalen, dan is het reeds zoo. Eigenlijk is het Zuiden als afdeling, waar bijna steeds de grootste spanning heerscht, aan zijn reputatie verplicht het hier op aan te sturen. De tweede-klasse-kampioenen zouden hier slecht mee zijn.

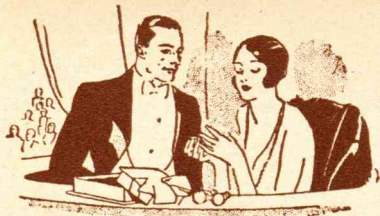
Voor hen is het veel beter, dat zoo spoedig mogelijk aan de promotiecompetitie kan worden begonnen. Een paar weken rust na een inspannend seizoen kunnen geen kwaad, doch maar al te spoedig krijgt men, wat die rust betreft, te veel van het goede. Een ploeg als T.A.C.b.v., die het laatste deel van de competitie zoo in stukken en brokken heeft moeten afwerken, zal hier hoogstwaarschijnlijk de nadeelige gevolgen wel van ondervinden.

't Wordt Zondag wel een hoogstbelangrijke dag voor het Zuiden. Behalve de match tusschen de beide degradatiecandidaten te Tilburg krijgen we daar nog den kampioenswedstrijd Willem II-Ajax. De bewoners van de textiel-stad worden ditmaal wel bijzonder verwend. Kampioenswedstrijden van Willem II, en van R.K.T.V.V. straks, promotiekampen van T.A.C. en misschien nog degradatiewedstrijden van Longa. Er schijnt geen doorkomen aan.

De Maastrichtse keeper weert zich bij een aanval der Bosschenaren op zijn doel.

Te Roermond speelden Zondag een Keulsch rugby-team tegen een Eindhovensche ploeg. De Duitschers wonnen met 11-9. Onze fotograaf kieke 't nevenstaand moment.

„Wat een fijne parfum is dat!”

„En ik dacht dat mannen niet van parfum hielden?”
„Niet van die zwoele, bedwelmende soorten. Maar de heerlijke geur, die jou omgeeft, is heel anders. Zoo natuurlijk. Weet-je, ik zou zweren, dat je een jasmintakje droeg, ik heb er werkelijk naar gezocht.”

Even later maakte ze hem deelgenoot in haar geheim - een aardig klein doosje AZIADÉ COMPACTE PARFUM!

Zij schroefde er het snoezige dekseltje af, streek met den vinger een vleugje parfum op het haar en de betoverende geur bleef haar den heelen avond omhullen.

AZIADÉ is een echte Parijsche parfum, sterk geconcentreerd in een nieuwen compacten vorm. Geen flacon die leeg loopt of stop die afbreekt. Er zijn 6 heerlijke AZIADÉ COMPACTE PARFUMS

Jasmin, Muguet (Lelietje van Dalen), Chypre, Lilas (Sering), Violette, Lavande (Lavendel).

U zult verrukt zijn over AZIADÉ. In doosjes van 75 ct. en f 1.25 (dubb. inhoud) bij Uw kapper, parfumeriezaak of drogist, of franco per post na inzending van het bedrag aan de Imp.: Pa. B. MEINDERSMA - DEN HAAG. (Afd. Z 7)

PARFUMS COMPACTS

DE LUXE CI

AZIADÉ PARIS

„DE GEUR BLIJFT HEEL DEN DAG”

U maakt overal een goeden indruk

wanneer U een onberispelijken boord om heeft. De linnen boorden gaan in de wasch spoedig stuk, de slappe boorden zitten slordig om den hals.

De praktische en hygiënische

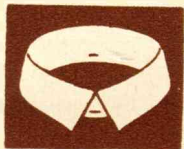
Mey's Boorden

met fijn linnen overtrokken

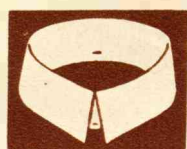
zijn beslist zonder gebreken. Ze zijn helderwit en behouden steeds hun prima pasvorm. Ze worden niet gewasschen, maar na gebruik weggegooid. Elke boord draagt den firma naam

Mey & Edlich, Leipzig

fl. 1.50 - 1.60 p. dozijn

Sport

International

Men wachte zich voor minderwaardige namaak.

Maastricht: Schreuder, Dejong en Zuster, Brugstr. 15

Bila-Watrin, Muntstr. 18

Sittard: Derez-Heijnen, Limbrichterstr. 12

Heerlen: Frans Siebelink, Mode-artikel

Roermond: C. Lenaerts-Telders, Markt 5

Venlo: J. Tagage-Cremers, Lomstr. 40

Brunssum: Maison Olieslagers, Kerkstr. 3

Venray: A. Thielen, Marktstr. 5

en verder verkrijgbaar in alle plaatsen. Waar het gewenschte niet verkrijgbaar is, wende men zich tot den

Gen.-Vertegenw. J.W. Raeymakers, Claes de Vrieselaan 12 a, Rotterdam. Prijslijst met afbeelding veler modellen gratis.

„Ik beveel Palmolive Zeep aan als de zachtste van alle Toiletzeepen”

zegt MME ZOLLARS

Schoonheidsspecialiste

te HOLLYWOOD

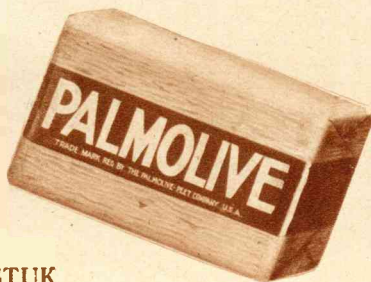

„Ik beveel Palmolive Zeep aan als de zachtste van alle toiletzeepen. De zich in Palmolive Zeep bevindende palm- en olijfoliën bevrijden de poriën van alle onzuiverheden en maken de huid zacht.”

Louise Zollars
HOLLYWOOD

In Hollywood, waar succes zoozeer van schoonheid afhangt, bevindt zich de „Gainsborough Beauty Shoppe” van Mme. Zollars, waarvan U nevenstaand een afbeelding ziet.

20 cent PER STUK

GRATIS Gelieve mij gratis en franco Uw schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men over de geheele wereld den teint der jeugd behoudt”, te zenden.
COLGATE-PALMOLIVE-PEET Co. N.V. — Spuistraat 64-70 Amsterdam C. — Afdeling Reclame

Naam

Adres

Woonplaats

De 2-minuten behandeling.

Wrijf het schuim van Palmolive Zeep en water gedurende 2 minuten op de gelaats-huid. Daarna afspoelen, eerst met warm, vervolgens met koud water. Doe dit twee maal per dag, alvorens poeder of rouge aan te brengen en U zult Uw huid gezond en frisch houden.

BERICHT

De Abonné's van „LIMBURG IN BEELD” worden er aan herinnerd, dat zij die hun abonnementsgeld niet op tijd betalen, gedurende den tijd dat zij in gebreke zijn, niet deelen in de voordeelen der Gratis Ongelukken-Verzekering.

Wij raden daarom iederen geabonneerde aan zijn abonnementsgeld stipt op tijd te voldoen.

DE DIRECTIE

Het echtpaar Dings-Janssen te Megel hoopt op 6 April zijn gouden huwelijksfeest te vieren.

Adverteeren doet verkoopen!

Dr. H. NANNING's
KINADRUPPELS
(VOLKOMEN ALCOHOLVRIJ)

WEKKEN DEN EETLUST OP

en maken het gebruik van DURE versterkingsmiddelen in den regel onnoodig. Wacht U voor namaak en let op den naam „Dr. H. NANNING”, buiten op de roode doos en op de flacon.

Prijs f 1.30

VROUWENLEVEN

NIEUWE VOORJAARSMODES

Met zekerheid valt er gewoonlijk niet veel te zeggen van komende modes, daar lang niet alles wat de modekoningen ontwerpen genade vindt in de oogen der vrouwen.

Maar enkele dingen zijn er, waarop we wel mogen rekenen, omdat vrijwel alle modescheppers het er mee eens schijnen te zijn.

Vooreerst dan: bij eenvoudige kleding en bij sporttoiletten komt de taillelijn op of eenigszins onder de normale taillehoogte, terwijl de rokzoom ruim een handbreedte onder de knie valt. Bij deze kleding geldt het parool, dat ze gemakkelijk zitten moet, zoodat niets strak gespannen wordt. In plaats van blouses worden veel tricot jumpers en vesten gedragen.

Wat betreft het mantelcostuum: de eenvoudige tailleur, liefst gemaakt door een kleermaker, zal weer veel gedragen worden. Maar ook allerlei fantasiemodellen zullen ons worden aangeboden. En als een nieuwigheidje staat de cape op het programma, welke den korten of driekwart langen mantel wil vervangen.

Onze eerste afbeelding geeft zoo'n complet van rok, cape en blouse in beeld. Het werd ontworpen

Rok met bijbehorende cape van donkerblauw wollen crêpe marocain met witte gestreepte blouse.

door het modehuis Yvano en uitgevoerd in marineblauw wollen crêpe marocain. De overhemdblouse is wit gestreept. Heel nieuw is het model van den rok, die met lussen aan de leeren ceintuur bevestigd is. De pelerine geeft een lichte beschutting bij eenigszins koele zomerdagen.

De cape schijnt over het algemeen een groote rol te zullen spelen bij de nieuwste modes. Niet alleen vertoont ze zich als een op zich zelf staand

Toilet van zwart crêpe georgette met bolero-effect en hoog geplaatste taille. Kleurige garneering van zigzaglijnen.

iets, maar ook vele mantels en japonnen worden getooid met grootere en kleinere capes in allerlei modellen. En zoo'n klein pagemanteltje, zoo'n paar losse vleugels op den rug, kunnen een bijzonder elegant effect teweeg brengen.

Meer „gekleede" japonnen worden langer gehouden dan de japon voor iederen dag. De rokzoom is dan ook vaak ongelijk. Bij groot toilet veroverf zelfs de sleep hoe langer hoe meer terrein.

De taillelijn wordt op verschillende hoogten aangebracht. Daar is de lage taillelijn, om of even boven de heupen, welke voor eenigszins zware

Elegante, zeer modieuze creatie in zwart en wit.

figuren de meest voordelige is; daar is de strak gespannen lijn of het smalle ceintuurtje precies om de taille en daar is ook nog het empire-model, waarbij de taillelijn even onder de buste valt.

Een voorbeeld daarvan vertoont onze tweede afbeelding. Dit toiletje van zwart crêpe georgette werd eveneens ontworpen door het huis Yvano. De garneering van de taille geeft een bolero-effect, terwijl kleurige zigzaglijnen het geheel opfleuren.

Jean Latour is de ontwerper van het toilet onzer derde afbeelding, een elegante creatie in zwart en wit, dat op origineele wijze is bijeengevoegd.

En nu de nieuwste zomerstoffen. We zullen weer veel gebloeid dragen — ofwel groote of wel zeer kleine kleurige figuren op 'n zwart of in elk geval donker fond.

Crêpe satin is nog steeds in de gratie, maar daarnaast ook faille, moiré, crêpe de chine, crêpe georgette, marquesette, chiffon, tule en marocain.

Wat kleuren betreft: daar zijn vooreerst allerlei lentetinten — wit, geel, groen, rose — ook donkerblauw, grijs, wijnrood en veel zwart of donkerblauw met wit. Bovendien heeft het koninklijke huwelijk in Rome geïnspireerd tot een nieuwe tint: Savoye-blauw, een kleur tusschen hemelsblauw en saffierblauw.

En bij al die verschillende kleuren en modellen, waartusschen we kiezen kunnen, zal het wel niemand moeilijk vallen, het model of de kleur te vinden, welke het meest geschikt is voor het eigen persootje.

PAULA DEROSE.

VOOR DE KEUKEN

HAZEPEPER

- 1 haas.
- 200 gram versch spek.
- 200 gram uien.
- 50 gram boter.
- 30 gram bloem.
- 8 d.L. bouillon.
- 2 d.L. roode wijn.

Bereiding: Verdeel den haas in nette stukken en wel de achterpooten elk in drie stukken, de voorpooten in twee stukken, den rug in 4 tot 6 deelen en kloof den kop en neem er de oogen en tanden uit.

Laat de boter in een stooftaan smelten, voeg het spek, aan dunne schijven gesneden, toe, laat het al roerende zachtjes uitsmelten, maar laat het vooral niet bruin worden. Neem het spek met een schuimspaan uit de pan en voeg de gesneden uien toe. Laat deze licht bruin worden en neem ze uit de pan. Doe de gezouten en gepeperde stukken haas in de pan en laat ze onder voortdurend omroeren met een lepel (niet met een vork er in prikken) 15 à 20 minuten sauteeren (d.i. zachtjes bakken). De stukken moeten egaal bruin van kleur zijn. Bestrooi ze met bloem, roer ze om, tot de bloem niet meer wit ziet, giet

er dan den bouillon kokend bij, eveneens den wijn, vervolgens de bewaarde uien en het spek, eveneens hart en lever en stooft het vleesch op een hoekje van de kachel gedurende 2 à 3 uur. Vermeng vóór het opdoen het bloed met een paar lepels van de saus en giet het daarna roerende bij de saus. Deze mag niet meer koken, daar anders het bloed in stukken stolt.

N.B. Voor resten haas is de bereiding hetzelfde maar de stooftijd korter.

SPEKSAUS VAN BRUINE BOONENNAT

½ L. bruine boonennat

- 1 ui
- 100 Gr. (1 ons) rookspek
- 3 afgestroken eetlepels bloem
- 3 theelepels Maggi's Aroma.

Wasch het spek in lauw water af, snijd het in dobbelsteentjes en laat die in een geëmailleerd ijzeren potje lichtbruin bakken. Voeg er den fijn gesnipperden ui bij en laat die goudbruin worden; strooi er dan ook de bloem in en bak die mee tot ze lichtbruin is. Giet onder voortdurend roeren het boonennat langzamerhand in de pan, laat de saus nog even zachtjes doorkoken en maak ze af met de Maggi's Aroma.

CATHARINA.